

KLASSEKAMPEN

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS
SÆRTRYKK

STUDENTSTREIKENE

ET OPPSVING I HELE FOLKETS KAMP

Faglig Studentfronts oppfordring til generalstreik samlet tirsdag nesten 100 % oppslutning blant Oslo-studentene.

Fra alle deler av landet har det kommet meldinger om tilslutning til streikeparolen. Det har blitt eller vil bli streiket ved læresteder i Bergen, Trondheim, Tromsø og en lang rekke andre byer. Omtrent all ungdom under utdanning støtter i dag de felles krava: 150 kroner i lån og 110 kroner i stipend pr. måned.

I likhet med de fagorganiserte streiker mot *momsen* i fjor, er student- og elevstreikene først og fremst politiske aksjoner. De er rettet mot *statens* låne- og stipendpolitikk.

Overalt har regjeringas vedtak om å «utrede» spørsmålet gjennom en ny «ekspert-komite» blitt avslørt og avvist som en hån mot all ungdom under utdanning. For regjeringa *kjenner* krava. Og de utdanningsøkende har gjort det klinkende klart at de krever et svar *nå*. Derfor vil dette statlige forsøket på å trenere saka bare føre til en enda kraftigere kamp fra alle utdanningsgrupper mot forverringa av leveforholda og statens utsugingspolitikk.

I likhet med alle deler av det arbeidende folket er studenter og elever nødt til å forsvare sine interesser mot monopolkapitalens framstøt. I denne kampen har ungdom under utdanning derfor *felles* interesser med arbeidsfolk. En rekke steder har den studerende ungdommen også gitt uttrykk for dette gjennom full støtte til de krav en rekke klubber og fagforeninger har stilt om 25 % generell lønnsøkning.

Dette viser at studentenes og elevenes kamp også styrker arbeiderklassens kamp — at oppsvinget i studentbevegelsen er et oppsving i hele folkets bevegelse.

Noen av de streikende under stormøtet på Blindern tirsdag.

KAMPOPPGAVENE NÅ

Erfaringene til nå viser at studentenes og de andre elevenes vei til seier sammenfattes i nøkkelordene militant kamp, enhet med arbeidsfolk, kamp mot høyre, fast ledelse.

MILITANT KAMP — «Moderasjon» og vakre bønner har vært prøvd lenge nok uten resultat. Militante kampformer som Faglig Studentfronts (Oslo) strenge tidsfrist til staten, demonstrasjoner i Stortinget, massedemonstrasjonene fredag og nå streiken, har skapt framgangen for studentene og andre ungdommer under utdanning. Dette viser at bare kamp nytter! Kampen må fortsette, og nye kampformer utvikles!

ENHET MED ARBEIDSFOLK — Borgerlige aviser framstiller studentene som ei egoistisk gruppe, bare interessert i å sko seg sjøl. De vil hindre at kampviljen brer seg — særlig nå foran lønnsoppgjøret! — De håper å få industriarbeidere, lærlinger og andre til å gå mot og isolere studentene. Nettopp derfor må studentene alltid understreke at de støtter alle arbeidendes kamp og kjemper for alles interesser. Klarer borgerskapet å splitte studentene fra resten av folket, vil studentene lide nederlag!

KAMP MOT HØYRE — Nettopp forsøkene på å isolere studentene fra andre deler av det arbeidende folket særpreger høyreledernes linje. Høyrelederne støtter kampen i ord, aksepterer formelt krava, men forsøker hele tida å hindre studentene i å sette makt bak dem. Deres linje er ei dødslinje for student- og elevkampen. De må absolutt isoleres og settes utafor overalt — ellers vil kampen lide nederlag.

FAST LEDELSE — Uten Faglig Studentfronts (FSF) forslag og massemobilisering hadde det aldri blitt noe av hverken tidsfristen, demonstrasjonene eller streikene. FSF har vist seg å være til nytte for ungdom under utdanning, også på steder der det ikke finnes noen FSF-gruppe, dvs. utenom Oslo og Bergen. Borgerpressen skriver plutselig mye pent om Norsk Studentunion, Studentingsstyrene og andre byråkratiske studentorganisasjoner. Men de har i beste fall bare støttet opp om FSF's krav og paroler. Så lenge de fortsetter med det, skal de sjølsagt få støtte. Men ingen må ha tillit til at de kan lede kampen! Fast oppslutning om FSF's linje, fast organisering overalt, uavhengig av byråkratt-organisasjonene — bare dette kan lede til seier!

ENHET STYRKER KAMPEN

Bakgrunnen for studentenes og elevenes økte kamp er forverringa av deres økonomiske kår gjennom de siste fem åra. Liksom arbeidsfolk er de blitt rammet hardt av momsen og den øvrige prisstigninga. Statens lån og stipend spiller en avgjørende rolle for studenter og elever. Likevel ble gjennomsnittslånenes kjøpekraft senket gjennom inflasjon alt for momsen ble innført. På samme tid har det foregått kraftig produktivitetsøkning i Norge. For å kompensere dette er kravet om en månedlig øking i lånene på kr. 150,- for alle studerende satt fram. I tillegg kommer kravet om et stipend på kr. 110,- pr. mnd. til dekking av en gjennomsnittsstudents merutgifter i samband med momsen.

Disse krava er utslag av det samme oppsvinget i folkets kamp mot monopolkapitalens forverringspolitikk som har drevet fram krav om 25 % generell lønnsøkning fra mange arbeidsplasser i samband med oppgjøret til våren. Studentenes og elevenes krav innebærer det samme som kravet om 25 %. Begge krav er like rettmessige, begge representerer kamp mot moms, kamp for kompensasjon for prisstigning og produktivitetsøkning, og beregningsmåten er tilsvarende. Gjennom disse ensartete og felles krava skapes det et utvidet grunnlag for solidaritet, enhet og felles kamp mellom arbeidere, studenter og elever.

Staten og monopolkapitalen frykter sjølsagt denne enheten av folkets krefter. Derfor forsøker de å splitte den – å splitte arbeidere mot studerende ungdom – studenter mot elever osv. Statens viktigste våpen her er myten om »samfunnskaka».

Denne myten går ut på at det alltid bare finnes en viss avmålt mengde økonomiske midler, en slags »kake», som kan deles ut til dekking av folkets rettmessige krav. Kampen for å få gjennom krav, blir en kamp for å sikre seg større deler av »kaka». Slik forsøker staten og monopolkapitalen å forvandle folkets kamp mot monopolkapitalen til en innbyrdes kamp – en kamp mellom ulike deler av folket. Typisk er det når staten og monopolkapitalen framstiller det som om det er arbeidsfolk som må betale de økte lånene gjennom økt skatt.

I sin konsekvens fører et slikt standpunkt til at alle statsansatte bør finne seg i stadig levestandardssenkning – at det er »usolidarisk» av dem å drive lønnskamp overhodet. Jernbanearbeidere er sjølsagt nødt til å kreve kompensasjon

for prisstigning og produksjonsøkning. Det samme gjelder ungdom under utdanning.

I praksis – f. eks. gjennom de statsansatte Kiruna-arbeidernes kamp viser det seg at krav overfor staten ikke fører til lønnsreduksjon for arbeidsfolk forøvrig, men tvert om styrker deres stilling. I samband med LKAB-streiken oppnådde Volvo-arbeiderne 12,8 % tillegg gjennom en kortvarig streikeaksjon. Koksverk-arbeiderne fikk 1 krone ved streiketrusel.

I virkeligheten er det ikke noen »samfunnskake», men styrken i arbeidsfolks kamp for sine krav som bestemmer utfallet av kampene. De beste resultater nås ved at hver gruppe kjemper av all makt for sine krav, og samtidig yter full støtte til alle andres kamp for sine.

FAGLIG STUDENTFRONT I LEDELSEN

Faglig Studentfront er navnet på studentenes fagforeninger i Oslo og Bergen. Faglig Studentfront (FSF) i Oslo var organisasjonen som lanserte krava.

Formannen i FSF, Oslo, – Helga Forfang uttaler til KLASSEKAMPEN at det store oppsvinget i studentenes kamp har sin bakgrunn i den økonomiske forverringa. Et systematisk arbeid for å bygge ut FSF til en slagkraftig organisasjon av progressive studentaktivister på universitetets forskjellige institutter og fakultet, har gjort det mulig å heve kampen opp på dette nivået.

– Den siste tidas kamp viser tydelig

at FSF, sammensatt av aktivister som arbeider på grunnplanet ut fra et felles faglig/politisk program, er det beste redskapet til å lede studentenes kamp. Utviklinga har fullstendig tilbakevist opportunistenes syn: at de beste resultater og den breieste bevegelsen nås når fronten er størst mulig og har vagest mulig program. FSF er en klart anti-kapitalistisk og anti-imperialistisk faglig organisasjon. Dette har vært en *forutsetning* for å føre en riktig politikk – ikke noe som har splittet bevegelsen eller ført til at studentene står mindre samlet om FSF.

– Utviklinga har videre vist at byråkratiske pampeorganisasjoner som f. eks. Norsk Studentunion ikke kan gi kampen en ledelse. Studentunionen ble tvunget til å støtte krava etter at det var klart at massene av studenter støttet dem. Men den verken lanserte krava eller har hatt noen videre innvirkning på det praktiske arbeidet. Det viser at folket ikke må stole på pamper, men istedet ta saka i egne hender, sier Helga Forfang.

MASSIV OPPSLUTNING

5 000 studenter og elever demonstrerte fredag 13. mars i Oslo under ledelse av Faglig Studentfront (FSF). Demonstrasjonen var rettet mot Kirke- og Undervisningsdepartementet (KUD), og demonstrantene krevde øyeblikkelig svar på krava sine.

Det ble proklamert generalstreik ved hele Universitetet i Oslo tirsdag 17. mars.

Dagen for gjennomførte studentene ved filosofisk og sosialantropologisk institutt ved Universitetet i Bergen vellykte streiker. Generalstreik ble her proklamert onsdag 18. mars.

I Trondheim holdt studentene ved Norges Tekniske Høyskole og Lærerhøyskolen allmannamøter torsdag 12. mars. Ved bygglinja på NTH, og ved Lærerhøyskolen ble det erklært streik neste dag. Over 1 000 studenter demonstrerte da gjennom byen til Tinghuset, der krava ble overlevert.

Lørdag 14. mars streiket 600 elever ved Stavanger Tekniske skole under parolene »Nei til moms, full støtte til krava!»

Det ble ellers gjennomført aksjoner bl. a. i Skien, Tromsø og ved Oslo off. Lærerskole.

Tirsdag 17. mars gjennomførte studentene i Oslo en nær 100 % effektiv generalstreik.

Lærerne ved mange institutter nedla arbeidet i solidaritet med studentene. Kantinepersonalet gikk også til arbeidsnedleggelse under streikemøtet på Blindern. I Oslo ble det gjennomført streiker samme dag ved Sagene Lærerskole, Arkitektskolen og Bibliotekskolen. Streiket ble det også ved lærerskolen i Tromsø.

Statens Kunsthøgskole, Oslo Komm. Barnevernsskole, Landbrukshøgskolen i Ås, Maskinistiskolen i Oslo, Bedriftsøkonomisk Institutt i Oslo og Statens Kunst- og Håndverksskole har sendt støtteerklæringer.

KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

Boks 2, Tveita, Oslo 6.

Klassekampen gis ut av ei gruppe marxist-leninister, og kommer ut en gang i måneden.

Redaktører og ansvarlige utgivere: Sigurd Allern og Finn Aasheim. adr.: Observatoriegte. 12, Oslo 2.

Bestill fra Klassekampens distribusjon, Boks 6159, Etterstad, Oslo 6. Postgirokonto 20 66 99.